

Karácsonyi mese,

avagy emlék az Úr 2022. évének decemberéből

– Mert rád még nem akartak rendőrt hívni a HÉV-en – mondta szelíden, mosolyogva. Nem akart egyedül utazni a HÉV-en, ezt próbálta megértetni a lányával.

– Nem, mert én kerülöm a konfliktusokat, inkább leszállok.

Valóban kerülte, most is faképnél hagyta az anyját, inkább bement a szobájába. Az ajtaját kissé zajosan húzta be maga után. Nem, nem csapta be, de az indulat ott érződött, ott vibrált, lebegett a légáramlatban. Talán csak azért nem csapta be maga után, mert legutóbb is kiesett a kilincs, az általa oly nagyra tartott rézkilincs. Az anyja meg felkapta és eldugta.

A konfliktusokat ő sem szerette, inkább leszállt, mint a lánya. De azon a napon, amikor valaki rendőrt akart hívni rá a HÉV-en, már csak egy hét volt karácsonyig. Egy hét. A táskájában ott lapult egy A4-es papírlap. Hogy miből mennyi kell ehhez, ahhoz. Miközben se főzni, se sütni nem volt kedve. A laptopján külön oldalt nyitott az egyre szaporodó cikkszámoknak. „Nehogy hülyeséget vegyen a Nagy!” – így mentette el. De egyet sem rendelt meg. Még az unokáinak sem. Egy hónappal ezelőtt még díszes csomagolópapírt keresgélt a Kreatív Hobby boltban, vett is néhány ívet, igaz, büntudattal, mert pazarlásnak, a fák elleni merényletnek tartotta. De nem lesz mit belecsmagolnia. És ez így van jól. Azok a színes ívek élete végéig ott fekszenek majd a könyvespolcán örök tiltakozásként a saját létezésük ellen. És a karácsony ellen, az ezüstös rénszarvasos dizájn ellen. A festék ellen, Jézus Krisztus cikkszámokkal történő meggyalázása ellen, aki – ma már tudjuk – nem is azon a napon született, amikor a születésnapját ünnepeljük.

Nem, a lányát nem érdekelte, hogy miért akartak rendőrt hívni rá a HÉV-en. Meg se kérdezte. Pedig jólesne valakinek elmondani. Hogy karácsony előtt egy héttel történt. Elmondani bátran, nyíltan, hogy nem hajlandó részt venni ebben az álságos örületben. Elmondani, hogy azon a napon csak harraggal tudott gondolni rájuk, a legkisebb unokájára is, akinél jobban senkit sem szeretett, egészen addig a napig. A cikkszámok megölték a szeretetet.

https://www.alza.hu/jatekok/lego-ninjago-71773-kai-arany-sarkany-jarmuve-d7178777.htm?gclid=CjwKCAiAy_CcBhBeEiwAcoMRHOUhRDsxU-vqP0O8q8F3Jm9mgG9IHD2mY8T7TAgj2Nd2S2uE6TDEcRoCP5YQAvD_BwE&kampan=adw1_hracky_pla_all_vyrobci-css_lego_c_9063059_LO71773

Az *Aranysárkány járműve*. 624 elem. 30.000.– forint. Ez aznap reggel érkezett. Előző este olvasta fel neki a *János király karácsonyát*. Mintha értette volna, hogy miről szól.

A HÉV-en az ablak melletti ülésen ült. A szerelvény zsúfolásig megtelt, de a mellette lévő ülés éppen szabad volt. Egy fiatal nő ült le mellé. Terjedelmes

feneke még meg sem érintette a pecsétetes üléshezátot, máris a telefonját nyomkodta. Majd beleszólt. Túl hangosan.

Ő pár másodpercig bírta, de hát a fiatal nő túl hangos volt. Egy zsúfolt szerelvényen. Mellette, éppen mellette, karácsony előtt egy héttel.

– Parancsol? – fordult a nő felé.

– Mi van? – nézett rá a nő.

– Azt kérdeztem, hogy mit mondott, nem hallottam jól.

– Nem magához szóltam, telefonálok.

– Itt? De hiszen mellettem ül. Akkor mégiscsak hozzám beszél.

– Húzzon a faszomba!

– Magának olyan nincs is.

Egy fiatal srác a közelükben felvihogott.

– Hagyjon békén, hülye picسا!

– Nem, nem hagyom, itt ül mellettem, beszél, hozzám beszél, mert én ülök maga mellett, hallom, válaszolok.

– Bérletem van, utazom. Tűnjön el!

– Na, igen, van BKV-bérlete utazásra, de ez nem jogosítja fel telefonálásra, a HÉV-szerelvény nem telefonfülke.

Néhány sorral lejjebb néhány idős ember aprókat bólintott. Egy fiatal apuka befogta a kisfia fülét. A többiek dermedten néztek maguk elé. Még ez is. Hullafáradtan a HÉV-en.

– Kérem, tegye el telefonját. Maradjon csöndben. Zavar másokat.

– Mi a fasz van? Mi van? – hallatszott a telefonból.

– Egy vén picسا kötekedik velem. Hogy ne telefonáljak. Nézd meg, hogy tilos-e telefonálni a HÉV-en. Van-e olyan szabály? – visította a telefonba.

Ő, a „vén picسا” is elővette a telefonját, egy régi Sonyt. Mindig Sonyja volt. Azt ismerte, azt szerette, abban bízott. Mintha nyomkodott volna. Mintha valakivel beszélne, úgy tartotta a füléhez. Magában nevetgélt egy kicsit.

– Drága Márió, kérlek, nézd meg, milyen rendelet vonatkozik a HÉV-nél a telefonálásra. Köszönöm. Nem. Várok. Nem teszem le.

A fiatal nő döbbenetesen nézte.

– Te, ez valami Máriótól kérdezi ugyanezt – mondta a telefonba. – Ki a picسا az a Márió?

– Honnan a faszomból tudjam? – hallatszott a telefonból.

A kisfú megpróbálta lefeszegetni a füléről az apja kezét.

– Értem, Márió – mondta ő, helyeslően bólogatva. – Nagyszerű! Azt mondd, hogy a miniszterelnök tegnap írta alá a rendeletet, és ma éjjel már meg is jelent a Magyar Közlönyben. Köszönöm, Márió – mondta, majd kétségbeesést színélve kérdezte a néma telefontól:

– Hogy el is kobozhatják? Kivéve a kínai Huawei készülékeket? – Pár másodpercig csak hevesen bólogatott, kérdően a fiatal nőre nézett, suttogva kérdezte tőle:

– Huawei?

A fiatal nő ajkai szétnyíltak a rémülettől. Összevissza forgatta a rózsaszín és ezüst műanyagba bugyolált telefonját.

– Nem tudom, nem tudom – mondta. Majd szinte visítva szólt a telefonba.
– Huawei? Huawei készüléket vettél a születésnapomra? Huawei-t?
– Nyugodj meg! – hallatszott a telefonból. – Az nem volt akciós.
– Te akciós mobil vettél a születésnapomra? Akciósat? Te szarházi! – üvöltötte a nő a telefonba.

– Értem, Márió. Elkobozhatják. Kivéve a Huawei mobilokat. Persze hogy értem, Márió. Keleti Nyitás. Nahát, ez örület! Köszönöm, Márió! Elteszem, persze, hogy elteszem a Sonyt – mondta ő, és túlzó, a másik oldal közeli üléséről is jól látható, nagy ívű mozdulattal a retikülje mélyére süllyesztette a mobilját.

A közelében állók közül néhányan elnevelték magukat. Az ülők arca egyre fagyosabb lett. Némelyiken halvány kétségbeesés látszódott. Talán attól féltek, hogy politikai kérdéssé fajul az ostoba veszekedés, vagy még inkább attól, hogy soha többet nem telefonálhatnak a HÉV-en. A nevetgélő fiatal férfiak kivételével mindenki kinézett az ablakon, mintha a táj vagy a röpködő madarak, a csattogó szarkák kötnék le a figyelmüket, és közben, mintegy véletlenül, elrakták a telefonjukat.

– Nekem te ne magyarázz! Láttam, hogy az én dugipénzemből csentél. Abból vettél. Akcióst! Te szemét!

– Kérem, most hagyja abba – mutatott ő a fiatal nő telefonjára. – Nézzen körül! Csupa fáradt ember, és maga zavarja őket. És én is, mert amíg beszél, én is beszélek. Ha felemeli a hangját, én még jobban felemelem.

– Rendőrt hívok! – kiabálta a fiatal nő, és nyomkodta a telefonját.

– Most szállt le, a hátsó ajtónál. Talán nem akart belekeveredni.

A fiatal nő – és vele együtt a többi utas – az ülésről felemelkedve vagy lábujjhegyre állva a hátsó ajtó felé nézett. Néhányan az ablaküveghez szorították a homlokukat. Egyszerre fordultak vissza. Egy pillanatra kérdően ránéztek.

– Egyébként a rendőrség száma 107 – folytatta ő. – Elég, ha három számot nyom meg a telefonján.

– Miért, miért akarja egy ilyen vén spiné, hogy beverjem a pofáját?

Ezt már szinte visította.

– Csak próbálja meg. De figyelmeztetem, fekete öves krix-kraxos vagyok. A háta mögött felnevettek. A kisfiú csodálattal nézett rá.

– A néni tényleg fekete öves? – kérdezte halkán. Az apja lepisszegte, és még jobban a gyerek fülére szorította a tenyerét.

Ő arra számított, hogy a fiatal nő nem bírja tovább, és leszáll. És akkor csönd lesz végre. A saját hangja is zavarta. Az is beszéd volt. Szinte elsírta magát, ahogy az utasok dermedt arcára nézett. Sajnálta őket. Sajnálta, mélységesen. De nem adhatta fel. Az arcára torz mosolyt erőltetett. A fiatal nő újra telefonált. Egy férfi hangja hallatszott a készülékből. Tisztán hallotta. Most már ketten beszéltek mellette. Bekapcsolódott a beszélgetésükbe.

– Igen, kell krumpli a mai kelkáposzta-főzelékbe. És sonkát is vegyen a karácsonyi töltött káposztába. De szívsonkát, az a legfinomabb – mondta.

– Hallottad? Ő válaszolt! – sikította a fiatal nő a telefonjába.

– Küldd el a picsába! – hallatszott a telefonból.

– Már elküldött. De hiába. Nem mentem. Tanúim vannak rá. Egy zsúfolt szerelvény utasai.

– Hallod? Neked válaszolt!

– Mi a francért piszkálja őt? – kérdezte kissé engedékenyebben a férfi a telefonból.

– Nézzek, elmondhatom, maguk itt, mellettem, egy HÉV-szerelvényen beszélgetnek egymással, itt mellettem, noha maga nincs itt, nem is tudom, hol van, és tegyük hozzá: túl hangosan beszélgetnek, miközben én a galaktikus mozgások új algoritmusán gondolkozom, amellyel kiszámíthatnám a planetáris ködök sebességét a Jupiter 99. holdja körül.

Két padsorral odébb, egy harminc körüli férfi halkan felnevetett, majd köhécselni kezdett. Gyáva ember volt, de volt némi fogalma a csillagászatról.

– Bazd meg! – üvöltötte a férfi a telefonon keresztül.

A férfi, aki betapasztotta az óvodás korú kisfia fülét, most elszántan rángatta maga után a gyereket a szerelvény hátsó sarkába. Szegény apuka! Tényleg nem tudta, hogy már az óvodában, a kiscsoportban megismerte a kisfia ezeket a kifejezéseket?

– Dögölj meg! – sikította a fiatal nő, és durván utat tört magának az ajtó felé. Egy idős asszonyt félrelökve leszállt. Az ablakon keresztül minden utas őt nézte. Igen, telefonált.

Ő, amikor újra elindult a szerelvény, felállt az ülőhelyéről.

– Bocsánatot kérek – mondta jó hangosan, tekintetét körbejártatta az utasokon.

Senki sem válaszolt, aki véletlenül ránézett, az is gyorsan elfordult. Attól féltek, hogy „ez a bolond öregasszony” majd tovább beszél. Beszél. Beszél. Beszél.

De nem így történt. Csönd lett.

Egy hét múlva karácsony. Már egy hónapja nem vett magának felvágottat, két hete nem vett egyetlen szem paradicsomot sem, pedig hogy szerette. Kint süvített a szél. Mielőtt leszállt, elnézést kérő mosollyal még egyszer az utasok felé fordult. Néhányan megkönnyebbülten visszamosolyogtak rá. Hiszen egy hét múlva karácsony. A szeretet ünnepe.

Az utcán zajosan görgötek a felborult, kinyílt szelektív kukák. A tomboló szél felkapta az aszfaltot borító nejlonzacskókat, és a fák ágaira röptette őket. Ott maradnak mindörökké. Ámen.

Talán a Duna felé kellene vennie az irányt, gondolta akkor. Ahogy az az öregasszony tette pár héttel korábban, aki közölte a családjával, hogy a Dunának megy. „A Dunának megyek” – mondta, és kilépett a ház kapuján. Odabent nevetgéltek: „Még hogy a Dunának megy!” Amikor a vízi rendőrök kihúzták a folyóból, már nem élt.

Ment előre, ismeretlen utcákon. Közben egy interjúhoz készült képet látott maga előtt és a kép címét: „Sokan bele fognak fagyni a lakásukba.” Belefagyni egy lakásba.

Egy hét múlva karácsony.